

לדבר שקלום

מיסודו של המלובין ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

י-ם	ת"א	חיפה ב"ש		
4:44	5:02	5:02	5:04	כניסה:
5:59	6:00	5:58	6:01	יציאה:
6:35				ר"ת:

דבר ה'

טאגת השיעור באתר "דבר ה'"
המקובל רבי מנחם שמואל טייטלבוים

יהודי אינו חי רק לעצמו!

לפתע הוא שומע קליק חזק מכיוון המלכות, משהו נתפס בה. הוא שמע את האישה צורחת: "תפסנו אותנו...". היא מיהרה למטבח, אך להפתעתה לא עכבר נתפס במלכות אלא קצה זנב של נחש נתפס בה.. לדאבונה כאשר היא הגיעה, הנחש שנתר כולו בחוץ היה זועם במיוחד, והכיש אותה בחרון אפו. ארס הנחש התפשט בגופה, והיא אושפזה בבית חולים. לאחר שבועיים החליטו לשחררה, כשהיא עדיין סובלת מחום גבוה ומחוסר ברזל. הרופאים המליצו לה לאכול מרק עוף, המועיל לסובלים מחום, וכבד בהמה, המועיל לחוסר ברזל. בליט ברירה נאלצו בעלי הבית לשחוט את התרנגולת, לצורך מרק עוף, ולשחוט את הכבשה לצורך כבד בהמה... מה לא עושים בשביל הבריאות...

האישה התחזקה ושהה לאיתנה והיא ובעלה החליטו לערוך סעודת הודיה מפוארת. לצורך הסעודה, הם שחטו את הפרה והגישו את בשרה... את כל המחזה הזה רואה העכבר, שבזכות הנחש שנתפס במלכות, המשיך לחיות חיים ארוכים וטובים. וכל אלו שלא רצו לעזור לו מצאו את מותם בדמי ימיהם... למדנו שלעולם לא כדאי לזלזל, או להתעלם, ממצוקתו של הזולת.

אנשים מוכנים לתרום המון כספים שאולי יזכו ב"לוטו"

אדם לא יכול לדעת איך תהיה מצוקת הזולת קשורה אליו. יהודי לא יכול לומר: "לא ידעתי מכלום" במקרה וחלילה שכנו בבניין התמוטט מצרה ששקע בה! מה זאת אומרת "לא ידעתי"? אם היית מתעניין לא רק בעצמך, אלא גם במה שקורה סביבך, לבטח היית יודע! חייבת להיות ערבות הדדית לא רק מתי שנוח לך, אלא גם - ובעיקר - מתי שלא נוח לך. יהודי צריך לתת ממה שלא כל כך נוח לו לתת ממנו! אנשים רבים מוכנים לתרום המון כספים כדי שאולי יזכו בלוטו... לטענתם הם הולכים רק על "גדול". אבל לתרום כמה מעות לצדקה ולצרכי הזולת זה לא... הפלא יועץ (ערוך חסד) כתוב: "חסד הוא עמוד העולם, עד שנאמר "עולם חסד יבנה" (תהילים פט, ג), והוא מהדברים שאוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, והוא בכלל מצוות עשה דאורייתא של "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח). והיום שאנו רואים שמידת הדין גוברת בעולם מידי יום בכמה מחלות ומיתות משונות וחסרון שפע, ואין לך יום שקללתו לא מרובה מחבירו, כמה צריך להרבות בצדקה וחסד, ובכך נזכה לכפות את כח הדין ויתמלאו רחמים בעולם". שבת שלום.

מושתת על עזרה והערבות ההדדית. למקום כזה שאין בו גמילות חסדים - אין זכות קיום! המהר"ל (נתיבות עולם הצדקה פרק ו') אומר, שמציאות הבריא היא שכל אחד נותן, ומאיך גיסא מקבל. ומוכיח כן מהמדרש (שמות רבה פר' לא סי' טו) שאומר: "כל בריותיו של הקב"ה לווין זה מזה, היום לווה מן הלילה והלילה מן היום, הלבנה לווה מן הכוכבים והכוכבים מן הלבנה, האור לווה מן השמש והשמש מן האור". שיתוף הפעולה הזה פועל גם בין הצומח והחי: הצומח, העצים, פולטים חמצן, ואנחנו, החיים, קולטים אותו ונושמים אותו. לאחר מכן אנחנו פולטים את דו תחמוצת הפחמן, והעצים קולטים אותו ומשתמשים בו לבניית התאים שלהם, שיפלטו חמצן וחוזר חלילה, הכל פועל בהדדיות, ובלי הדדיות זו - אין לעולם קיום.

בספר בנועם שיח (כאן) כתב כי לעיתים אנשים עושים חשבונות מוטעים. הם סוברים שאם יתנו משלהם לשני, הם בעצמם יצאו נפסדים. אלו חשבונות מוטעים, כי ההיפך הגמור הוא הנכון: מחסד - לא זו בלבד שלעולם לא מפסידים אלא גם מרוויחים!

משל ונמשל

ובדבר זה יש משל נפלא הממחיש את הענין הזה: באחד הבתים התמקם עכבר במחילה משובחת שמצא בו, משם הגיח ואליה שב מבלי שבעלי הבית יכלו להרע לו. יום אחד, כשהציץ מחורו, חוורו פניו ורעד תקף את כל גופו: הבעל והאישה שבו הביתה עם שקית, הוציאו מתוכה מלכות עכברים משוכללת, והניחוה במטבח... בצר לו הוא יצא דרך המחילה לחצר, כדי לשפוך את ליבו בפני דיירי החצר, דאגה בלב עכבר ישיחנה...

תחילה הוא פגש בתרנגולת ושח בפניה את מר ליבו. במקום להרגיע אותו, התרנגולת רק הוסיפה לו פחד באומרה שתי מילים: "אתה אבוד!". מבוהל ונפחד הלך אל הכבשה ושטח באוזניה אודות הצרה הבאה עליו. גם הכבשה, במקום לעודד אותו, שאלה אותו: "הכנת כבר צוואה? למי בדעתך להוריש את החור שבגיבנה הצהובה...". לא נותר לו אלא לקוות שהפרה היא זו שתעודד אותו, הלך ושח לה אודות המלכות המשוכללת שבעלי הבית הניחו, ו... גם הפרה לא היטיבה עימו, ואמרה: "כלום סבור אתה שהצרות שלך מעניינות אותי? די לי בצרותיי שלי!"

הוא שמע את האשה צורחת תפסנו אותנו...

כך הסתובב העכבר סחור סחור, מבלי שאף אחד יתמוך בו, ונאלץ לשוב לחורו עצוב ומיואש.

בפרשתנו התורה פותחת את הלכותיה בקניית עבד יהודי שגנב ואין לו מהיכן לשלם, אז נמכר בגניבתו, רבי אייזיק שר זצ"ל (לקט שיתות מוסר) מקשה, לכאורה צריך להבין את המצווה הזו של עבד עברי, הרי אדם שקונה עבד עברי הוא לכאורה חסר דעה, מדוע? כי הרי עבד עברי הוא בדרך כלל אדם שגנב ונמכר בגניבתו, משום שלא היה לו לשלם על הגניבה, ולמה שאדם יכניס גנב הביתה? ועוד יותר פלא, הרי אמרו רבותינו (קידושין כ.): "כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו" עד כדי כך שאם יש רק כרית אחת לאדון, הוא נותן אותה לעבד! ומי צריך את הדבר הזה? מדוע בכלל שאדם ירצה לקנות עבד עברי? ולמה שלא יעדיף עבד גוי שיכול להשתמש בו ככל שיחפץ?

אומר רבי אייזיק שר דבר נפלא: יש כאן משהו עמוק יותר, צריך לדעת, שיהודי אינו חי רק לעצמו, יהודי לא יכול להתעלם מהסביבה שלו, אלא צריך לחשוב על השני ומה שאפשר לעזור לו, חייב לעזור. וזה מה שהתורה מבקשת לומר במצוות עבד עברי, שהאדון לא יקנה עבד רק בשביל עבודות משק בית, כי לכך זה באמת לא שווה, אלא מדובר כאן על אדון שרוצה לקיים חסד אמיתי עם יהודי מסכן שנכשל בגניבה.

לראות את השני כאדם ולא כמו צל שעובר...

והחסד הזה קורה, על ידי שיהודי מרגיש את היהודי הזה שהלך וגנב, ויורד לשורש נשמתו, ורואה שאולי לא היה לו מה לאכול, או שלא היתה לו חמימות, וככה ירצה לעזור לו ולשקם אותו, כי הריפוי שלו הוא, שיהיה לו בית-חם, ושיראה מהי דאגה ומסירות לשני, שיכיר אדון שמוכן לשלם רק כדי לעזור ליהודי, ואז הוא כבר לא ימשיך לגנוב. ולכן אחרי שש שנים, התורה אומרת שהוא יוצא לחירות. מדוע? כי אחרי שלימדו אותו איך לחיות ואיך נראה בית יהודי חם, אז תצא לחירות. עכשיו לך אתה ותעזור לאחרים, אל תחשוב רק על עצמך! נמצאו למדים מדין עבד עברי, כמה צריך "לחיות" את השני, להאיר פנים לחבר, לשכן, "בוקר טוב" לשני עם חיוך, זה יעשה לו את היום, לראות את השני כאדם ולא כמו צל שעובר על ידך...

מציאות הבריא היא שכל אחד נותן

הנה דוד המלך עליו השלום אומר (תהילים לג, ה): "חסד ה' מלאה הארץ", העולם בנוי על חסד, הוא

מצות הלואה

"אם כסף תלוה את עמי את העני עמו" (כב, כד)

אם כסף תלוה את עמי, רבי ישמעאל אומר כל אם ואם שבתורה רשות חוץ מזה ועוד שנים, אתה אומר חובה או אינו אלא רשות, כשהוא אומר והעבט תעביטנו חובה ולא רשות (מכילתא משפטים פרשה ט).

א. אמר רבי אבא אמר רבי שמעון בן לקיש גדול המלוה מעות לחברו יותר מן הנותן צדקה, משום שכשמלוה אין העני מתבייש מפני שאינו מקבל מתנה אלא הלואה (גמרא שבת סג ע"א וברש"י שם).

ב. כשם שנפסק בשו"ע (י"ד רמ"ט, א) לענין צדקה דצריך לזהר ליתנה בסבר פנים יפות ולא בפנים זעומות, כן הדין לענין הלואה צריך לזהר שלא להנהיג בו אז מנהג בזיון חלילה אלא ילוונו בסבר פנים יפות, ויתבונן בעצמו אילו היה צריך להשיג איזה טובה מחברו כמה הוא רוצה שחברו יקבלנו בפנים יפות, כן יתנהג הוא עם רעהו (אהבת חסד ח"ב פכ"ג).

ג. ומטעם זה, אם לא יוכל להלוותו מאיזה סיבה שהיא, גם כן יתנהג בזה כמו לענין צדקה, דהיינו שלא יגער בו ולא יגביה קולו עליו כדרך בעלי צרי עין, שלבד שאינו מטיב עמו עוד הוא גוער עליו על מה שדפק לו את פתחו בענין זה, אלא ידבר לו בדברים רכים ויראה לו לבו הטוב שרצונו להלוות לו אלא שאין בכוחו עתה מאיזה טעם. ואיתא באבות דר"נ: המקבל את חברו בסבר פנים יפות, אפילו לא נתן לו כלום מעלה עליו הכתוב כאילו נתן לו כל מתנות טובות שבעולם (שם).

ד. לא ילוה אדם לחבירו בלי עדים או שטר, והמלוה בלי עדים או שטר נותן מכשול בפני חבירו שיכול לכפור בהלואה במזיד או אפילו בשוגג שלא יזכור מההלואה שקיבל (שו"ע ואחרונים).

דיני קדימה בהלואה

"אם כסף תלוה את עמי את העני עמו" (כב, כד)

תני רב יוסף אם כסף תלוה את עמי את העני עמך, עמי ונכרי עמי קודם, עני ועשיר עשיר קודם, ענייך ועניי עירך ענייך קודמין, עניי עירך ועניי עיר אחרת עניי עירך קודמין (בבא מציעא דף עא ע"א)

א. אם יש בידו סכום מעות שמוגבל וביכולתו או ליתן הלואה לנכרי בריבית או לישראל בחינם, צריך לתת לישראל בחינם (רמב"ם מלוה ולוה ה, ז).

ב. שני בני אדם שמבקשים ללוות מאדם אחד ואין ביכולתו להלוות לשניהם יחד רק לאחד מהם, אם אחד מהם עשיר ואחד מהם עני, צריך להלוות לעני תחילה שנאמר אם כסף תלוה את עמי "את העני" (שו"ע ח"מ צז, א).

ג. ואפילו העשיר הוא קרובו של המלוה והעני אינו קרובו, בכל זאת העני קודם (מלוה ה' א, ג).

ד. היו שניהם עניים או שניהם עשירים, אם אחד מהמבקשים הלואה הוא קרוב משפחה של המלוה, צריך להלוות לו תחילה ואפילו אם אינו דר בעירו והאחר דר בעירו (עין שו"ע שם).

ה. היו שניהם קרובי משפחה למלוה או שניהם אינם קרובים, אם אחד מהם גר בעירו, הוא קודם לאחר (שם).

יזהר האדם לא לגרוע שארה כסותה ועונתה של השכינה

"אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע" (כא, י)

בזוה"ק (תיקוני זוהר תיקון שתיתאה סוף דף כב.) מזהיר מאוד שלא יהיה האדם כאותם ערב רב הדומים לאומות העולם שכל בקשתם וחפצם זה רק למענם ולטובתם ולא אכפת להם מהשכינה הקדושה שהיא רחוקה מאתנו, ונדמים הם לכלבים ב"מ. וכל חסד שעושים, לעצמם הם עושים, ומבקשים כסות שאר ועונה ואין מי ששואל מזון, שהיא התורה שזה שארה של השכינה, והיא האם העליונה שנאמר בה (משלי א, ה) ואל תטש תורת אמוך. כסותה זה כסוי הציצית ועטוף שלה, ותפלין של יד, שנאמר בה (תהלים קב, א) תפלה לעני כי יעטף. ועונתה זו קריאת שמע בעונתה. שאם שלש אלה לא יעשה לה, לשכינה, יוצאה חנם אין כסף, אין לו בושה מן השכינה והוא חצוף. ולא יהיה לו כסופים לעולם הבא.

סגולה להנצל מיצר הרע

"וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות" (כא, יד)

מובא בספר דולה ומשקה (קמא קורמן, פרשת משפטים): כתוב בספרים (כ"כ בסידור הארז"ל שהרמ"ק זיע"א קיבל סגולה זו מפי אליהו הנביא), הרוצה להנצל ממחשבה זרה וכן אדם שמתגבר עליו היצר הרע ורוצה להנצל ממנו, יאמר את הפסוק (ויקרא ו, ו): "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" ובוזה ניצל מיצה"ר וממחשבות זרות.

ובזה פירש את הפסוק הנ"ל, "וכי יזד איש" - אם היצר הרע ירצה להתגבר על אדם [שהיצר הרע נקרא "איש" עיין סוכה נב:], "על רעהו" - שהוא היצר הטוב, התקנה היא, "מעם מזבחי תקחנו למות" - תאמר את הפסוק: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" ובוזה "תקחנו למות" - ליצר הרע.

גם נראה לרמוז כמ"ש בראת לו יצה"ר בראת לו תורה תבלין, וכמ"ש מושכהו לבית המדרש היינו בכח התורה. וכן רמוז ר"ת מעם מזבחי תקחנו למות ר"ת ג' בכח תלמוד.

שלושת השימושים בבור שיח ומערה

"וכי יפתח איש בור או פי יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור או תמור" (כא, לג)

בביאור אליהו רבא' על מסכת מקוואות (פ"א מ"ד) להגר"א מוולנא ז"ל, כתב דבר נפלא אודות החילוק שבין 'בור' ו'מערה', וזה לשונו:

"העולם נברא בשלשה דברים - אמ"ש - אויר מים אש. וכל אחד מהם נצרך גם כן לשלשה דברים. אויר: לרוח החיני, שבו תלוי חיות האדם [חמצן], וכן רוח המקר, להקר עצמו ושלא ירקבו הפירות, וכן רוח לזרות התבואה. אש: להאיר, ולבשל, ולשרוף. מים: לרחוץ עצמו, לכביסה, לשתות.

ובור שיח ומערה שלשתם יש בהם מים בשביל שלושת השימושים של מים: 'בור' - לשתיה, ולכן הוא עגול שיוכלו לשתות מכל צד. 'שיח' - לכביסה, הלכך הוא ארוך, שהארוך הוא יפה לכובס שצריך להוליך ולהביא את הבגד כדרך הכובסין. 'מערה' - לרחיצה, שבכל מקום שהוזכר רחיצה וטבילה שנינו בו מערה, כמו הרוחץ במי מערה (שבת קמז), וכן בכל הטבילות שנינו בהן מערה, "עכ"ל הגר"א. (אוצר פלאות התורה)

"והסרתי מחלה מקרבך" (כג, כה)

"והסרותי" אני בעצמי "מחלה מקרבך"

שמונים ושלשה חולאים יש בעולם שאין להם רפואה, והם כמנין מחלה. וזה שאמר והסירותי בדוקא, שבאלו החולאים אין אפשרות שרופא רגיל ירפא שכן אין להם רפואה וצריך שרק הקב"ה שהוא רופא כל בשר יסיר אותם.

סגולות לפרנסה (ד)

טו. סגולה לפרוע חובות: אדם החייב לבני אדם ממון ויש עליו שטרי חובות, יתפלל בשומע תפלה וכן בהרחמן שבברכת המזון, וכה יאמר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי עזר לשלם כל חוב שאני חייב לבני אדם, ולא יתחלל שמך בי ח"ו (לשון הכרם סימן נ"א).

ולהמאסם וקשה לעניות בר מינן אפילו בדבר מועט, ואזהרה זו צריכה לנשים שהן יותר מצויות בבית, ועיניהן תהיינה משוטטות תמיד בקרקע הבית בעבור זאת, ואשת חיל תכבד בידיה תמיד מקום האכילה אחר האכילה (בא"ח א', שלח לך ה).

יד. סגולה להנצל מהעניות: יזהר מלאבד פרורין שיש בהם כזית, ואפילו אין בהם כזית אסור לאבדם

ה"הרוג" הגיע בורגליו

מעשה נורא המלמדנו כמה צריך להיות מתונים בדין ולא להכריע במהירות על אף שישנם לכאורה ראיות, אירע בשנות ת"ח ות"ט, שהיו בהן פורענויות קשות לעם ישראל.

באותם ימי דמים, התגורר בעיר וילנא אברך צעיר לימים בשם רבי יעקב ב"ר בנימין ממשפחת אשכנזי ז"ק, [ונקראו כך ז"ק כי היו זרע קודש מצאצאי חסידי אשכנז הקדמונים]. רבי יעקב היה מגדולי תלמידיו של רבי יעקב מלובלין - אביו של רבי העשיל מקראקא. גאונותו בתורה של רבי יעקב ז"ק היתה לשם דבר, עד שתלמידו רבי דוד אופנהיים, רבה של פראג, העיד עליו, שארבעת חלקי השולחן ערוך היו שגורים על פיו.

כשהגיע לפרקו, נשא רבי יעקב את מרת נחמה ביתו של רבי אפרים כהן בעל שו"ת "שער אפרים", שהיה באותו הזמן רב העיר וילנא.

נישואיו של רבי יעקב עם בתו של רבי אפרים, התקיימו תקופה קצרה לפני פרוץ המאורעות הקשים, ומיד אחרי נישואיו השתקע בוילנא עיר מגורי חותנו. יהודי וילנא ישבו אז שקטים ושקטים והיו בהם רבים שזכו לשני שולחנות, תורה וגדולה במקום אחד. שמם של חכמי וילנא דאז נודע לתהילה, ובכל מקום אליהם הגיעו היו לשם ולתפארת. רבי יעקב שקע בלימודיו בבית המדרש הגדול שבעיר, וקיבל תורה מפי גדולי הדור שישבו תחת הנהגת חותנו ה"שער אפרים".

ויהי היום, באו לעיר ווילנא הקוזקים וחטפו והרגו את כל האנשים, ואת הנשארים הובילו למרחוק ומכרו אותם לעבדים. רבי יעקב ורבי משה שישבו בבית המדרש ולא ידעו מכל המעשה בחוק, היו הוגים בתורה, ולפתע נכנסו הצוררים לבית המדרש וחטפו אותם, והובילו אותם רחוק מביתם, למדבר אחד שהיו דרים שם אנשי המדבר, וכל ימיהם היו גרים במדבר, וכל עסקיהם היו רועי צאן, ומכרו את רבי יעקב ורבי משה לאנשי המדבר.

אנשי המדבר הלבישו את רבי יעקב ורבי משה בלבושם כדי שיכירו אותם שהם משלהם, וגם שאם יברח אחד מהם יכירו וידעו שהוא בורח ויהרגו אותו, אחר כך היו מוסרים להם הצאן לרעות, ואם היה חסר או שנהרג אחד מהצאן היו הורגים את הרועה תחתיו, כי במדבר הזה לא היו שכיחות חיות רעות שטורפות, ואם חסר - סימן הוא שהרועה לא השגיח. ויקחו את הרב יעקב והרב משה כל אחד למקום אחר, ולא ראו איש את אחיו.

ויהי ביום אחד נפגשו שניהם יחד, והתחילו לבכות מאד, ונתוודע להם שאינם כל כך רחוקים אחד מחבירו כי אם מהלך כמה שעות, ונתיישבו באיזה יום חל יום הכיפורים בכל שנה ושנה, כדי שיוכלו לקיים מצוות עינינו של יום הכיפורים. ויהי בשעה שעשו חשבון בעיניו, הסיחו דעתם מהצאן, והלכו איזה צאן למדבר ולא היה ביכולתם להשיגם, והיה חרד רבי יעקב מאוד שכשיבוא בחזרה לאדוניו יחרה אפו ויעשה בו משפט מות, ולכן השביע רבי יעקב את רבי משה שיהיה לו מסירות נפש להביאו לקבר ישראל.

ויהי כאשר בא רבי יעקב לאדוניו, חרה אפו מאוד ורצה להרגו, ויהי כאשר הושיט את חרבו להרגו, בו ברגע עבר אחד מאנשי המדבר וביקש ממנו שבל יהרוג אותו, ויתננו

לו במתנה, כי היה רבי יעקב יפה תואר ונחמד למראה, וחס עליו להורגו, אמנם לא רצה האדון ליתן אותו לאיש שחס עליו, ורצה להורגו בדוקא.

כשראה שהאדון מתעקש להורגו, הלך מאחוריו והכה בו מכה רבה, עד שנהרג האדון והשליכו ארצה, וילך לדרכו. כראות רבי יעקב שאדונו נהרג, פשט בגדיו ולבש את מלבושי אדוניו וברח מהמדבר, והגם שראו אותו אנשי המדבר, לא עשו לו כלום, כי חשבו שהוא האדון, וכך ברח רבי יעקב עד שבא למקום ישוב.

כאשר שיער רבי משה שבודאי נהרג רבי יעקב, הלך שמה וראה שמונח אדם הרוג ולבוש במלבושי רבי יעקב, והיה ברור אצלו שזהו רבי יעקב, ולא היה יכול לראות בפניו מחמת החושך שהיה באמצע הלילה, וגם מחמת הפחד והבהלה, ולקח אותו על כתפיו במסירות נפש ליער הסמוך, וביקש מחילה ממנו כמה פעמים על שאין ביכולתו לטהר אותו ולעשות בו קבורה כראוי, וקבר אותו וחזר אל צאנו. לאחר זמן קצר עבר גראף אחד שהכיר את רבי משה, ועל כן שאל אותו על מעשהו עם הצאן, וכשסיפר לו רבי משה כיצד הגיע לשם, אמר לו: "עלה על העגלה ואסיע אותך לביתך!" רבי משה היה בטוח שרבי יעקב השתדל עבורו בעולם העליון בעד טובתו על מה שהביאו לקבר ישראל, ובזכות זה ניצל.

כאשר חזר רבי משה לביתו, חקר ודרש הרב בעל שער אפרים על חתנו רבי יעקב, והעיד בפניו רבי משה שנהרג, והוא בעצמו קבר אותו, וסיפר בפרטות את השתלשלות העניינים, ועל פי דבריו הגאון רבי השל בעל 'חונת התורה' התיר לאשתו שתנשא לאיש אחר.

אולם רבי יעקב היה הולך ונודד מכפר לכפר, והיה רעב ללחם וצמא למים, עד שהגיע לוילנא. כשבא שמע על סעודת עניים שהרב 'שער אפרים' עומד לערוך לפני חתונת בתו, והתיישב בין העניים לאכול עמהם, וכשחילק הרב שער אפרים צדקה, נתן לרבי יעקב גם כן נדבה, ונתנו הרב יעקב בחזרה, שאל אתו השער אפרים: אפשר שהנך יודע ספר, ולכן רוצה אתה יותר? ונתן לו. כשנתן חזרה בפעם השנייה, שאל אותו: אפשר שהנך תלמיד חכם? אמר לו: הן. ונתן לו סכום גדול יותר. וגם בפעם הזאת נתן לו בחזרה, אמר לו: אפשר שהנך בקי בכל הפוסקים? אמר לו: הן. אמר לו השער אפרים שיאמר איזה חידוש, ואמר רבי יעקב את החידוש שאמר בקבלת הפנים שלו.

עמד הרב שער אפרים משתומם, לפי שזכר שחתנו רבי יעקב אמר חידוש זה, אבל חשב שמא זה האישי גם השתף בקבלת הפנים ושמע אותו, ועתה רוצה לגנוב את דעתו. רבי יעקב הרגיש שהרב שער אפרים חושד בו, ועל כן הוסיף לומר עוד חידושים שחידש, ואף אמר לו את החידוש שאמר קודם מתנת הדרשה. כששמע מאתו כל זה, התחיל להביט היטב בפניו, ודקדק בקולו, עד שהכיר אותו שהוא רבי יעקב, ואז סיפר לו רבי יעקב את כל המעשה אשר קרהו בדרך, והיתה השמחה גדולה מאד.

מזיווגו זה של רבי יעקב נולד החכם צבי, בנו הגאון רבי יעקב עמדין נקרא על שמו, ומחמת עובדא זו החמיר החכם צבי מאוד בעניני עגונה, וכן הדברי חיים שהיה מנכדיו החמיר מאוד בעניני עגונה והיה רגיל לספר מעשה זה (חמדה גנוזה פרק יד עמוד קנב).

להלן זמני תעניות השובבי"ם בישיבתנו לשנת התשפ"ד

1	תיקון היסוד יום חמישי כ"ג טבת (4.1) בשעה 12:30 בדיוק
2	תיקון יום שני כ"ז טבת (8.1) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית שבע טבילות בחים קרים נגד שבעה נחלי המלכות)
3	תיקון יום שני ה' שבט (15.1) בשעה 12:30 בדיוק
4	תענית דיבור יום שלישי ו' שבט (16.1) בשעה 8:00 בדיוק
5	הילולת הרש"ש יום חמישי ח' שבט (18.1) בשעה 18:00
6	תיקון היסוד ופגם העיניים יום שני י"ב שבט (22.1) בשעה 12:30 בדיוק
7	תיקון יום חמישי כ"ב שבט (1.2) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית י"ט טבילות בחים קרים לחתן מה שפגם בחמשה שנות אדנות ובשבעה שנות מ"ה ובשבעה חללים שהם שבע פעמים אדם)
8	תיקון הילול שבת יום שני כ"ו שבט (5.2) בשעה 12:30 בדיוק
9	תיקון יום שני ג' אדר א' (12.2) בשעה 12:30 בדיוק (יטבול ביום התענית תשע טבילות בחים קרים נגד תשע אותיות דשלושה אלפי"ו דקט"א.)
10	תיקון היסוד והעונות הכללי יום שני י' אדר א' (19.2) בשעה 12:30 בדיוק

לפרטים נוספים ולמסירת שמות ניתן לפנות למשרדי הישיבה 02-624-9000

עלון זה יוצא לאור ע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכ"ב"ץ רח' שילה 6 ירושלים ניתן להשיג בטלפון: 02-6222560 | ניתן לקבל את העלון מידי שבוע לתיבת המייל, ע"י שליחת בקשה למייל: m6222560@gmail.com
לתרומות או למסירת שמות לפדיון נפש ע"י מקובלי ורבני הישיבה בטלפון: 02-624-9000

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמואל שליט"א

למסירת שמות 02-6222-560

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, והייתה נימרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עין חיים)